

18.4.50, יום ג' א' אייר

החלטת המועצה

ניסחתי הנחות לברית חלוצי ישראל, ושלחתי אותם לוועדה המהכנסת היום

אח"צ לדון בכעיה זו.

- בריל מהולנד מבריק ששלח לפי בקשתי יעקבי (מחירו $105.2 + 2.7 =$

107.9 גילדר (כל גילדר 10 גרוש), פוהלנץ על הסטוא ישלח, כעבור חודשים יהיה

פאולי ויסובה מוכן.

עשיתי רשימה מהספרים על המלחמה שנאספו רק על ידי, מספרם מגיע עד

49 (9648 עמודים) מהם: על אישים 20 (3751 עמודים), 4 על קבוצות אישים (1065),

17 על נקודות (2658), 8 על קרבות (2174).

- לפנות ערב הגיעו ראובן ואיסר. הקשיים ב-ש.ב. רבו ומפריעים לעבודה.

1) אין בעלות ואבהות, 2) אין תקציב מבוסס ומובטח. לאיסר נראה ש"הצבא" הגיע

לידי מסקנה ורוצה "להקיא" אותו (ש.ב.).

מה הם הצרכים? תקן - אביגור וראובן קבעו שיא של 400 איש, ויש 400 איש.

לשם נוחות הצבא עמדו להעביר 150 חיילים למשרד הבטחון.

- לפי איסר מחגברים הניגודים הרעיוניים במפ"מ. בשתי נקודות לא תחכן הכרעה,

כי זו תביא לידי פילוג. סיעה ב' מתנגדת בכל הוקף למדינה עצמאית במערב א"י,

ולא יוותר על כך. כמו כן הוא מתנגד לערבים במפלגה, אבל הש"צ אינו מוכן

ליותר כאן. יש גם וויכוח בדבר היחס לקומינפורמס. הש"צ מטכים להלחם על

ציוניות אבל לא מחוץ בקורת המשטר. סיעה ב' אינה מטכימה לקו זה.

- ראובן מוסר שהמלך מקדים כינוס הפרלמנט, במקום 1 במאי 24 באפריל, ורוצה

לחדש הסגע אחנו. רוצה לנצל הצעה פ.פ.צ. למען הקל על מצבו בעולם הערבי. יש

סכנה שהסכמת מדינות ערב לשבת אתנו תפריע בעד דיון נפרד של עבר הירדן, ביחוד עם אנגליה ואמריקא, תמכו בליגה. משרד החוץ מציע שאפגש אתו - כי מפגישה כזו לא יתחמק, כי הוא דרש אותה.

באו דייוו גינזבורג ואוסקר גס. גברה המתיחות לדבריהם ואמריקא לא הפעל נגד אנגליה במזרח התיכון. אמריקא להושה אחרי הסכמת אנגליה לתכניות אמריקא באירופה ובמזרח הרחוק - הנקודות העיקריות בשבילה, ולא חריב בעניני המזרח התיכון.

קדרון שוחח עם שינוול, וזה אמר לו שאין זה נכון שהמטה התנגד למכירת נשק, גם מונטגומרי וגם סלים הסכימו, ורק בוויין התעקש והתנגד. הוא יעץ פעולה נגד בוויין.

ריילי אופטימי בדבר השגת נשק מארה"ב. לדעתו לא פנינו כראוי לאמריקא. לדבריו יש לנו גבול של 1000 קילומטר, לפי הסכם טכיתת נשק נוכל להחזיק שש חטיבות, והם בעצמם יוכלו להעריך כמה נשק נחוץ להתגוננות בחנאים אלה.

ריילי התיאש מכיסוי הסכם ישראל-מצרים. הצבא המצרי אמנם רוצה הסכם (מפחדים ממכה) אבל אינם מעיזים להביע דעה בפני המלך. המלך, שר החוץ הם בעד מלחמה, וראש הממשלה שבוי בידיהם ובידי הכופתי. אנשי השלום אינם מעיזים להלחם על דעתם. ולכן סבור ריילי שיש לגמור קודם עם עבדאלה, אם כי זה בהחילה יביא מתיחות, אבל במשך הזמן ימריץ מצרים לעשות שלום.